

ХАРИ ХАРИСЪН АКО...

Превод от руски: Александра Каназирска, 1973

chitanka.info

Авлигата кацна на клонката и запя; от полето дотърча заек и загриза тревата. Стъпки по пътеката и едно рязко, едно звучно изсвирване нарушиха идилията. Птичката изпърха с криле, а заекът се шмугна в храстите. Откъм езерото, по склона на хълма, вървеше малчуган. В едната си ръка държеше чанта, а в другата собственооръчно направена телена клетка. В клетката, притиснато до стената, седеше малко гущерче.

— Момче — чу той мелодичен глас. — Чуваш ли ме, момче?

— Разбира се — отвърна хлапакът, спря и се огледа де открие невидимия си събеседник. — Къде сте?

— Близо до тебе, но съм невидима. Аз съм фея от приказките...

Момчето насмешливо подсвирна.

— Не вярвам в никакви невидими и приказни феи. Която и да сте, излезте от гората.

— Всички деца вярват във феите от приказките — продължи гласът. — Аз зная, че се наричаш Дон и...

— Всички знаят, че се казвам Дон. И никой вече не вярва в приказки. Сега децата вярват в ракетите, в подводните лодки и атомната енергия.

— А в космическите полети?

— Разбира се.

Гласът зазвуча по-твърдо и по-настойчиво.

— Боях се да не те изплаша. Всъщност аз прелетях от Марс и току-що се приземих...

Дон отново насмешливо подсвирна.

— На Марс няма атмосфера и никакви форми на живот. А сега излезте, достатъчно играхме на криеница.

След доста дълга пауза гласът каза:

— Но в пътуване във времето не вярваш ли?

— Вярвам. Искате да кажете, че сте дошли от бъдещето ли?

— Да — отвърна гласът с облекчение.

— Тогава излезте, за да мога да ви видя.

— Съществуват неща, недостъпни за човешките очи.

— Човек отлично вижда това, което иска да види. Или се покажете, или ще си отида.

— Не си отивай — помоли гласът. — Аз мога да докажа, че свободно преминавам във времето, като ти съобщя отговорите на

утрешното ти контролно по математика. Слушай: в първата задача се получава 1,76. Във втората...

— Не обичам да преписвам. А даже и да обичах, с математиката такива шеги не вървят. Или я знаеш, или не. Ще преброя до десет и после си тръгвам.

— Не, няма да си отидеш! Ти трябва да ми помогнеш! Пусни това мъничко гущерче и аз ще изпълня три твои желания — по-точно ще отговоря на три твои въпроса.

— Защо трябва да го пускам?

— Това първият въпрос ли е?

— Не. Но съм свикнал най-напред да разбирам, а после да върша. Това е особен гущер. Никога преди не съм виждал тук такъв.

— Вярно. Това е акросонтен гущер от Стария свят от подразреда червеезични, наричан хамелеон.

— Наистина ли? — Сега Дон действително се интересува.

Той клекна, извади от чантата си книга, с ярка обложка, и я постави на пътечката. После извъртя клетката така, че гущерчето се намери на дъното, и внимателно постави клетката върху обложката. Да видим дали ще измени цвета си.

— Сега, ако ти освободиш тази самка...

— Откъде знаете, че е самка? — учуди се Дон. — Пак ли фокуси с времето?

— Ако искаш да знаеш, да. Този гущер и още един бяха купени от зоомагазина от някой си Джим Бенън. Преди два дни той по невнимание седна върху клетката и двата гущера се намериха на свобода. Единият загина, а вторият е в твоята клетка. Пусни го...

— Стига шеги! Отивам си у дома.

— Предупреждавам те!...

— Довиждане! — Дон вдигна клетката. — Я виж, той стана червен като керемидата!

— Не си отивай. Аз ей сега ще се покажа.

Странно същество се появи иззад дърветата. То беше светлосиньо на цвят, с грамадни, изпъкнали очи, които гледаха в различни посоки, облечено в кафяв пневматичен костюм, а на гърба си носеше раница с апаратура. Беше високо седем дюйма^[1].

— Вие май не приличате на човек от бъдещето — забеляза Дон. — По-точно казано, изобщо не приличате на човек. Много сте нисък.

— Бих могла да ти отвърна, че ти си много висок — размерите са нещо относително. А аз наистина съм от бъдещето, макар че не съм човек.

— Точно така. Вие много повече приличате на гущер! — Дон премести поглед към клетката. — Наистина вие страшно приличате на хамелеона. От къде на къде?

— Това не те засяга. Подчинявай се на моите заповеди или лошо ще ти се случи.

Зеленото метално кълбо изплува иззад дърветата. Люкът му се отвори и оттам се появи сопло, прилично на маркуч от детска пожарна команда. Соплото се насочи към храстите, които бяха на около тридесет фута от оградата. От вътрешността на ракетата се раздаде пронизителен вой. Тънък лъч светлина пропълзя от соплото към храстите, чу се сухо пращане и те се озариха от ярки пламъци.

— Това смъртоносно оръжие се нарича оксидайзер — рече непознатата. — Веднага пусни хамелеона, иначе ще изпиташ действието му върху себе си.

Дон се усмихна.

— Добре. В края на краищата кому е нужен старият гущер.

Той постави клетката на земята и се наведе да отвори вратичката. Но изведнъж вдигна отново клетката и тръгна по тревата към изгорения храст.

— Спри! — закрещя съществото, което приличаше на гущер. — Още една крачка и ще те изгорим!

Дон се направи, че не чува нищо и притича до овъглените храсти. После протегна ръка и мина между тях.

— Така си и мислех, че работата не е съвсем чиста — рече той. — Всичко гореше, вятърът духаше към мене, а никаква миризма. — Той се върна, запазвайки мрачно мълчание. — Това е само проекция или нещо подобно, нали? Триизмерно кино например.

Неочаквана мисъл накара Дон да се спре и отново да приближи до непознатата. Момчето тикна пръста си — ръката му мина през тялото ѝ.

— И тебе също те няма тук, нали?

— Експериментите не винаги вършат работа. Аз и нашият кораб съществуваме само във вид на временно ехо. Материята не може да се

придвижва във времето, но нейните идеи могат да се проектират във времето. Уверена съм, че това е малко сложно за тебе...

— Досега разбирам всичко. Карайте нататък.

— Нашите проекции наистина се намират тук, макар че за друг наблюдател като теб например ние сме само въображение, звукови вълни. За преместване във времето е нужно гигантско количество енергия и всички резерви на нашата планета бяха включени в това пътешествие.

— Най-сетне истината! Никакви добри феи и подобни глупости.

— Много съжалявам, че трябваше да прибягна до увъртания, но тайната е твърде важна и ни се искаше по възможност да я запазим.

— Сега, струва ми се, минаваме към истинския разговор. — Дон седна на тревата до клетката.

— Нужна ни е твоята помощ, иначе цялото общество ще се окаже под заплаха. Съвсем наскоро — според нашите мащаби за време — приборите показаха странни нарушения. Ние сме гущери, водим прост живот, няколко милиона години в бъдещето, където нашата раса доминира. Вие, хората, отдавна сте измрели. Но се случи беда — изследванията показаха, че ние сме залети и почти сме сметени от вълната на вероятностите, грамадна отрицателна вълна се движи към нас от миналото.

— А какво е това вълна на вероятностите?

— Ще ти дам пример от вашия живот. Ако твоят дядо беше умрял ерген, ти не би се родил и не би разговарял сега с мене.

— Но аз съм се родил.

— В Голямата Ксанвероятностна Вселена въпросът е още спорен, но ние нямаме време да разискваме това. Енергетичният ни запас е твърде малък. Накратко ние проследихме нашата родова линия през всички мутации и изменения, докато не намерихме първобитния гущер, от който произлиза нашият род.

— Аха — рече Дон и кимна към клетката. — Това е той, така ли?

— Това е той! Той скоро ще даде потомство, то ще порасне, ще възмъжее в тази прекрасна долина. Скалите около езерото са достатъчно радиоактивни, за да осигурят мутацията. Но това ще се случи само ако ти отвориш клетката.

Дон подпря брадичката си с ръка и се замисли.

— Истина ли е всичко това? И с мен нищо няма да се случи?

— Кълна се във всичко съществуващо! Във вечните звезди, в преминаващите пролети, в облаците, в небето, в матриархата, че аз...

— Не, само се прекръстете и кажете, че ще умрете, ако излъжете. Това е достатъчно.

Ритуалът беше изпълнен безпрекословно.

Тогава Дон отвъртя късчето тел, което прикрепяше вратичката на клетката, и я отвори. Ракетата в това време долетя по-близко.

— Върви, върви — каза Дон, като изтърсваше гущерчето на тревата.

Хамелеонът съобрази какво искат от него, изпълзя към храстите и там изчезна.

— Сега вашето бъдеще е обезпечено — заяви Дон. — Или вашето минало, според ваша гледна точка.

Ракетата се разсея като дим и Дон отново остана сам.

— Биха могли поне да ми поблагодарят, преди да изчезнат. Хората са далеч по-възпитани от влечугите!

Взе празната клетка и закрачи към къщи.

Той не чу как храстите прошумоляха и не видя котарака с хамелеонската опашка в зъби.

[1] Един дюйм е равен на 2,54 сантиметра. ↑

Публикувано във вестник „Орбита“, брой 1/1973 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.